

свѣтъ. Неспиренъ трепетъ на непознатъ възторгъ се разливаше съ всѣко ново тупкане, на развълнуваното сърдце и повече за да преодолѣе въ себе си тая възторжена буря, тихо, нерешително, той попита регистратора:

— Ами началството знае ли? — и плахо замре предъ отговора.

Това замиране му бѣ свойствено. Дълга по-вестъ би могло да се напише само за него. Още преди двайсетъ и четири години, когато повиканъ отъ секретаря, Запетайката се яви да заеме длъжността, се яви то. Но сега въ него се таеше сладостно предчувствие, смутена гордостъ и погжде-личкано щеславие.

— Че какъ нѣма да знае, когато самъ министрътъ и всички началници били на откриването — отговори регистратора Славковъ, наричанъ заради рѣдката си разтителностъ — Кйосето.

— Чудно, наистина, — каза вѣчно недоумя-щия, останалъ на детския стадий на развитие, помощникъ архиваръ Луковъ, — какъ да не пови-катъ и Запетайката или да го известятъ баремъ?

Въ това време влѣзна расилниятъ и съобщи, че министра е дошелъ. Това, този пжтъ произ-веде впечатлението не на взривъ, а на пукване на детска бомбичка. Съ смѣхъ и съ шеги, чиновни-цитѣ се разотидоха, като коментираха събитието.

Запетайката остана съ двамата си колеги въ стаята. Бѣше дълбоко развълнуванъ, не можеше да стои на едно мѣсто. Чувствуваше приятно смущение, както когато кажатъ нѣкому, напримѣръ: Вие, г-нъ (нека бжде Разсолковъ) сте много милъ, даровитъ, изтънченъ, оригиналенъ, незамѣнимъ... г... глупчо!

Запетайката не можеше да стои на едно мѣсто и непрекъснато се разхождаше по стаята.